2005

ชุด ทอฝัน 18

by Julia Philip

เจ้าสาวของสุลต่าน

The Sultan's Royal Bride

นำเรื่อง

"พี่หญิงจะต้องไม่ไป"

เจ้าหญิงแคสซานดราโยนเอกสารเนื้อหนาลงถังขยะอย่างไม่ไยดี "หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วก็บอกสุลต่าน–หรือชีค–หรือไม่ว่าเขาจะมีตำแหน่งอะไรก็ตาม ว่าพี่หญิงจะไม่ยอมเข้าพิธีอภิเษกกับคนป่าเถื่อนที่น่าชังอย่างเขาเด็ดขาด เห็นแก่พระเจ้าเถอะ ชาร์ล็อต พี่เป็นคนนะ ไม่ใช่เครื่องเซ่นสังเวย!"

เจ้าหญิงชาร์ล็อตเผยอยิ้ม แต่มันไม่ได้เลยขึ้นไปถึงดวงตาหล่อน และไม่ได้ทำให้สีหน้าที่เคร่งเครียดคลายลง

"เขามั่งคั่งมากทีเดียวนะ แคส เราจึงมีโอกาสที่จะช่วยให้ลิลี่ได้รับอิสรภาพ และถ้ามันเป็นหนทางเดียว–"

"ไม่ใช่แน่นอน! ไม่ใช่เด็ดขาด! ในเมื่อพี่หญิงก็เคยผจญกับชีวิตคู่ที่เหมือนกับตกนรกทั้งเป็นมาแล้ว ยังไม่เข็ดอีกหรือไง"

"มันเป็นเรื่องจำเป็น ประเทศเราต้องการให้พี่ทำเช่น

นี้ ประชาชนของเราก็เช่นกัน" ชาร์ล็อตยืดไหล่บอบบางของหล่อนขณะเน้นเสียงว่า "และลูกสาวพี่ยิ่งจำเป็นเข้าไปใหญ่"

การยอมจำนนของชาร์ล็อตทำให้แคสหัวเสียหนักขึ้น พี่สาวของเธอกลายเป็นคนที่ขาดความกระตือรือร้น ขาดไฟและขาดความกล้าตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อสองปีก่อนหน้านี้แท้ ๆ ที่หล่อนยังเป็นเจ้าหญิงผู้สวยสง่า และเป็นพี่สาวองค์โตแห่งราชสกุลดูวองต์

"พี่หญิงก็มี 'ความจำเป็น' เช่นกัน" แคสเถียง "พี่จำเป็นจะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างดี ด้วยความเมตตา ความรักและยกย่องให้เกียรติ การสมรสอีกหน–เพื่อผลประโยชน์ของชาติ–กับหนุ่มเพลย์บอยรังแต่จะทำให้พี่หัวใจสลายเท่านั้นเอง"

ยิ่งพูดแคสก็ยิ่งเดือดดาล ถ้าหากชาร์ล็อตหมดไฟที่จะสู้ต่อละก็ เธอจะลงไปบรรเลงเอง!

"ฉันรู้ว่าพี่หญิงต้องการจะช่วยลิลี่ แต่ลิลี่ก็ควรจะต้องกลับมาอยู่ที่เมลิโอ ไม่ใช่ไปตะลอน ๆ อยู่ในประเทศอื่นซึ่งมีขนบธรรมเนียมประเพณีแตกต่างจากเราอย่างสิ้นเชิง พอทีเถอะสำหรับแม่นมที่จะมาคอยจ้ำจี้จ้ำไชว่า 'ไม่ได้เพคะ องค์หญิง ทรงทำแบบนี้ไม่ได้ อย่ายิ้มเพคะ องค์หญิง ที่นี่ไม่อนุญาตให้ทรงหัวเราะ!'"

ชาร์ล็อตนิ่วหน้าอย่างรำคาญ "เธอช่างไม่ยอมให้กำลังใจพี่บ้างเลยนะ แคส"

แคสทรุดลงกับพื้นพลางกอดขาพี่สาว "งั้นก็ขอให้

ฉันช่วยพี่บ้างสิคะ ขอให้ฉันทำอะไรสักอย่างลงไปเพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง!"

ชาร์ล็อตเลิกคิ้วสีน้ำตาลเข้มขณะยกปอยผมสีบลอนด์ของแคสซานดราขึ้นมา "น้องเนี่ยนะอยากจะแต่งงานกับสุลต่านแทนพี่?" หล่อนทำเสียงเยาะ "เธอไม่เคยเห็นด้วยกับการแต่งงานเพื่อผลประโยชน์มาแต่ไหนแต่ไร เธอเป็นคนที่ไม่ชอบการผูกมัด และเธอยังรักการหว่านเสน่ห์แบบไม่บันยะบันยัง"

แคสซานดราแนบแก้มกับเข่าพี่สาว "ฉันไม่ได้หว่านเสน่ห์สักหน่อย ก็แค่ออกเดทบ่อยไปนิด"

พี่สาวหัวเราะพลางดึงปอยผมนุ่มสลวยเล่น "น้องรัก แบบนั้นเขาไม่เรียกออกเดทจ้ะ แต่มันเป็นการล่าและทำลาย"

"แหม! พี่หญิงพูดยังกับฉันเป็นคนเหล็ก 'เทอร์มิเนเตอร์' งั้นแหละ! ฉันไม่ชอบหักอกผู้ชายเล่นหรอก เพียงแต่ยังไม่เจอคนที่ถูกใจตัวจริงเท่านั้นเอง"

"แล้วน้องจะเจอเนื้อคู่ตัวจริงได้ยังไงถ้ามัวแต่ไปมั่วกับพวกผิดฝาผิดตัวอยู่ร่ำไป"

"ฉันไม่ได้มั่วดะกับทุกคนนะ"

"แต่เธอก็ชอบเซ็กซ์"

แคสมองพี่สาวอย่างใคร่ครวญ "โอ๊ะโอ! คราวนี้พี่ใหญ่ไม่เห็นด้วยแฮะ"

"พี่สาวใหญ่กำลังห่วงเรื่องโรคเอดส์ต่างหาก นอก

จากนี้ก็มีโรคหนองใน โรคเริม แล้วก็โรคท้องป่องโดยไม่ตั้งใจ"

ทว่าทั้งหมดนั่นไม่ใช่เรื่องที่ชาร์ล็อตเป็นกังวลอย่างแท้จริง เพราะหล่อนเกรงว่าชื่อเสียงของน้องสาวจะมัวหมองต่างหาก

"กุลสตรีไม่ควรจะเอ่ยถึงเรื่องพวกนี้ไม่ใช่หรือ"

"ไม่เป็นไร ตอนนี้แม่ไม่ได้อยู่ที่นี่"

"แต่ถึงยังไงแม่ก็ไม่ได้เป็นกุลสตรีเหมือนกัน"

ชาร์ล็อตทำคอแข็ง "อย่าพูดเป็นเชิงลบหลู่แม่อีกนะ และที่สำคัญเธอต้องรู้ว่าเราจำเป็นจะต้องแต่งงานกับผู้ชายที่เป็นหลักเป็นฐาน และเราวางโครงการมานานถึงห้าปีแล้ว"

อาณาจักรของราชสกุลนี้ประกอบด้วยเกาะเล็ก ๆ สองเกาะในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน คือเกาะเมเจียกับเมลิโอ แต่ทั้งสองเกาะจะต้องถูกแบ่งแยกจากกันภายในสิ้นปีนี้ เกาะเมเจียจะกลับไปอยู่ใต้การปกครองของฝรั่งเศส ส่วนเมลิโอก็จะตกเป็นของสเปน...ถ้าหากราชสกุลดูวองต์ไม่สามารถจะจ่ายภาษีให้แก่ประเทศทั้งสองได้ตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญาการค้า

และชาร์ล็อตก็เป็นต้นคิดในการแต่งงานเพื่อสร้างฐานะ ถ้าหากเจ้าหญิงพี่น้องทั้งสามองค์สามารถจะสมรสกับคู่ครองที่ร่ำรวยดังประสงค์ พวกหล่อนก็จะสามารถรักษาเกาะเมเจียกับเมลิโอไว้ได้ เนื่องเพราะจะได้รับเงินอุดหนุนแห่งใหม่ มีพันธมิตรใหม่ และมี 'กลุ่มอำนาจ' ใหม่

ชาร์ล็อตจึงประเดิมด้วยการสมรสกับเจ้าชายอาร์มังด์-ธิโบเดต์แห่งลาครัวซ์ แต่มันกลับกลายเป็นฝันร้ายสำหรับหล่อน แต่ก็ไม่ได้แปลว่าแคสซึ่งไม่นิยมการลงปักหลักฐานจะไม่ยอมทำหน้าที่ของเธอ

"พี่คงคิดว่าฉันหมดปัญญาจะแต่งงานกับคนดี ๆ แล้วสิท่า?"

"พี่ไม่ได้หมายความอย่างนั้น และพี่รู้ว่าเราทุกคนต่างรับผิดชอบในเมลิโอร่วมกัน อนาคตของมันขึ้นอยู่กับเรา ไม่ว่าจะเป็นความมั่นคงหรือหลักประกันใด ๆ ของมัน เพราะเรานี่แหละคือคนรุ่นถัดไปที่จะต้องดูแลมัน"

"ฉันไม่เคยโอดครวญเรื่องการทำหน้าที่ ช่วงที่พี่หญิงไม่อยู่ฉันก็อุดหนุนจุนเจือมูลนิธิต่าง ๆ อย่างไม่ขาดตกบก-พร่อง ควบคู่ไปกับมูลนิธิที่อยู่ในความรับผิดชอบของฉันเอง"

"ดีแล้วล่ะ แคส แต่เราก็ยังจำเป็นต้องใช้เงินมากมหาศาลอยู่วันยังค่ำ...เงินจำนวนหลายล้านดอลลาร์ น้องก็เคยถูกขอแต่งงานมาถึงสองครั้งแล้วไม่ใช่หรือ"

"ตั้งแต่สมัยปีมะโว้โน่น!"

"ถูกเผง! แต่หลังจากนั้นก็ยังไม่มีใครมาทาบทามอีก เนื่องเพราะบรรดาเจ้านายในยุโรปต่างรู้จักสมญานาม 'เจ้าหญิงพวงมาลัย' ที่พวกสื่อมวลชนตั้งให้น้องเป็นอย่างดี"

แคสซานดราหูอื้อเพราะคำตำหนิ ช่างน่าแค้นใจนักที่ชาร์ล็อตสามารถจะปฏิบัติหน้าที่ของหล่อนได้ดีไม่มีที่ติ

"นี่พี่หญิงกำลังจะบอกว่ากษัตริย์อย่างสุลต่านอิมราน

จะไม่มีวันขอแต่งงานกับคนอย่างฉันใช่รึเปล่า"

"และเขาก็ไม่ได้ขอจริง ๆ ใช่มั้ยล่ะ"

แคสจ้องหน้าชาร์ล็อตเป็นนานพร้อมกับตัดสินใจว่าต่อให้การไปพบสุลต่านที่ประเทศบาราคาจะเป็นหน้าที่ของพี่สาว แต่เธอก็จะไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเด็ดขาด ชาร์ล็อตทรมานทรกรรมมามากพอแล้ว ไม่มีใครจะรู้ซึ้งถึงชีวิตส่วนตัวของชาร์ล็อตดีเท่ากับแคส แม้แต่คลอเดียน้องสุดท้องก็ยังไม่ค่อยจะรู้ว่าชาร์ล็อตต้องระทมตรมตรอมเพียงใดในดินแดนของอดีตพระสวามี

"พวกเราทั้งสามคนไม่จำเป็นจะต้องไปเยกสมรสกับสุลต่านก็ได้" แคสกล่าวหลังจากเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง "ฉันจะหาทางให้เขาช่วยเราโดยที่เราไม่ต้องเสียอิสรภาพเอง" เธอประสานสายตากับชาร์ล็อต "และฉันสามารถจะช่วยลิลี่ให้เป็นอิสระแล้วพาแกกลับบ้าน"

ชาร์ล็อตส่ายหน้า "ปู่กับย่าของแกจะต้องไม่อนุญาตเด็ดขาด"

"ต้องยอมแน่...ถ้าเรามีวิธีบีบ นั่นคือจะต้องให้กษัตริย์อิมรานเป็นคนขอ พี่หญิงบอกเองไม่ใช่หรือว่าเขาเป็นราชาที่ทรงอำนาจองค์หนึ่ง"

"และรวยไม่เสร็จอีกต่างหาก" ชาร์ล็อตรำพึงเสียงแผ่ว

"เอาล่ะ ตกลงฉันจะไปขอความช่วยเหลือจากเขาเอง เขาคงจะไม่ปฏิเสธชายาในอนาคตหรอก จริงมั้ย"

"แคส–"

"ฉันจะไป...โดยสวมรอยว่าเป็นตัวพี่ จากนั้นก็ทำให้เขาหลงรักฉัน–"

"แคส–"

"ชาร์ล็อต อย่าลืมว่าถึงยังไงเขาก็เป็นผู้ชาย และฉันรู้วิธีจัดการกับผู้ชายเป็นอย่างดี"

"ไม่ได้ผลหรอกน่า เธอจะปลอมตัวเป็นพี่ได้ยังไง ผมเธอสีบลอนด์ ส่วนผมพี่เป็นสีดำ–"

"ย้อมซะก็สิ้นเรื่อง ถ้าผมกลายเป็นสีน้ำตาลแดงเมื่อไหร่ ฉันก็จะกลายเป็นพี่หญิงได้สบาย ๆ เมื่อนั้น" แคสหัวเราะอย่างกระหยิ่มยิ้มยิ่ง "ฉันจะย่องไปที่นั่น แล้วก็ย่องกลับออกมา รับรองว่าเขาจะไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าเกิดอะไรขึ้น"

"โธ่เอ๋ย แคส! พี่ว่ามันจะกลายเป็นความหายนะซะมากกว่า!"

"ไม่หรอก–ถ้าฉันฉลาดมากพอ" เธอตอบอย่างถือดี "เชื่อเถอะน่า พี่หญิง ฉันต้องจัดการได้แน่ ๆ และฉันจะวางแผนให้รอบคอบ พี่น่าจะรู้ว่าคนอย่างฉันน่ะ อยากจะได้อะไรแล้วต้องได้!"

กษัตริย์อิมราน อันวา ชารีฟประทับยืนอยู่บนกำแพงของท่า เรือโบราณซึ่งสร้างขึ้นเมื่อเจ็ดร้อยปีก่อนพร้อมกับป้อมปราการโดยฝีมือของชาวโปรตุเกส เพื่อทอดพระเนตรเรือยอชต์พระที่นั่งของราชสกุลดูวองต์ซึ่งแล่นเข้ามาเทียบท่า ตัวเรือสีม่วงครามและผืนธงสีทองซึ่งเป็นตราประจำราชวงศ์ก็พลิ้วสะบัดตามสายลมอย่างร่าเริง

เจ้าหญิงของเขาเสด็จมาถึงแล้ว

ขนตาหนาเป็นแผงของกษัตริย์หนุ่มหรุบลงพร้อมกับเสียงเพลงต้อนรับจากวงดนตรีดังกระหึ่มขึ้น ขณะที่ทรงครุ่นคิดว่าเจ้าหญิงแห่งราชวงศ์ดูวองต์จะรู้สึกฉันใดเมื่อต้องพรากจากบ้านเกิดเมืองนอนมาอยู่กับเขา ซึ่งทำให้หล่อนจะต้องละทิ้งโลกตะวันตกมาสู่โลกตะวันออก อันเป็นโลกซึ่งแตกต่างจากโลกของหล่อนอย่างสิ้นเชิง นับแต่นี้ไปวิถีชีวิตของหล่อนจะไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

ว่าแต่หล่อนจะรู้ตัวบ้างหรือไม่หนอ?

ขณะที่แคสซานดรายืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ 'รอยอัล สตาร์' ซึ่งได้ นามตามพระมารดาผู้ล่วงลับไปแล้ว เธอก็ขยับผ้าคลุมผมให้เข้าที่พลางนิ่งฟังเสียงโบกสะบัดของผืนธงท่ามกลางแดดบ่ายอันร้อนระอุ แม้แต่ร่างกายเธอเองก็แทบจะเกิดเสียงลั่นดังเปรี๊ยะ ๆ ด้วยความเครียด

เธอมาที่นี่ด้วยความมุ่งมั่น และเธอรู้ว่าจะต้องทำอย่างไรบ้าง

ฉะนั้น แผนการของเธอจะต้องได้ผลเป็นแน่ เพราะไม่มีสาเหตุอื่นใดที่จะมาสกัดกั้นมันให้พบกับความล้มเหลว

เมื่อมาถึงบาราคาเธอก็จะแสร้งแสดงตนว่าเป็นชาร์-ล็อต จากนั้นก็เอออไปกับหมายกำหนดวันอภิเษกสมรส แต่พลันที่รู้ว่าชาร์ล็อตกับลิลี่เดินทางสู่อเมริกาโดยสวัสดิภาพแล้ว เธอก็จะยกเลิกการแต่งงานกลางคัน!

ง่ายออกจะตายไป...ใคร ๆ ก็ทำได้!

ครั้นเธอเพ่งมองขอบฟ้าก็แลเห็นปราการหินสูงตระหง่านที่ล้อมรอบกรุงอาทีกซึ่งเป็นนครหลวงของประเทศด้านที่เป็นเชิงเทินหันหน้าออกสู่ทะเลดูเก่าแก่น่าเกรงขาม เนื่องเพราะมันถูกโจมตีจากคลื่นลมและประเทศเพื่อนบ้านผู้ละโมบโลภมากมาหลายร้อยปี และแคสก็พอจะนึกภาพออกว่าเพื่อนบ้านผู้เหี้ยมเกรียมอย่างชาวกรีกจะทำอะไรได้บ้าง

นอกจากนี้ก็มีชาวโรมัน ชาวเตอร์ก ชาวโปรตุเกส และฝรั่งเศส...ซึ่งก็มาอีหรอบเดียวกัน

ใคร ๆ ก็อยากจะครอบครองสิ่งที่ดีมีค่าไว้เป็นของตน ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงก็จะเป็นความต้องการในผืนแผ่นดิน และเธอก็พอจะนึกภาพออกเช่นกันว่าบรรดากะลาสีเรือ ทหาร หรือแม้แต่นักสำรวจผู้รักการผจญภัย ต่างก็ไขว่คว้าหาดินแดน–ไม่ว่ามันจะเล็กน้อยหรือกว้างใหญ่ไพศาลเท่าใดก็ตาม–มาเสริมบารมีของตนเองเหมือน ๆ กันทั้งนั้น

แคสซ่มอารมณ์โกรธที่พลุ่งขึ้นอย่างกะทันหัน เธอจะต้องระวังตัวให้มาก จะต้องควบคุมอารมณ์ให้ได้ นอกจากนั้นก็จะต้องทำตัวให้มีเสน่ห์น่ารัก–ไม่ใช่ขี้โมโหฉุนเฉียว เพราะจำเป็นอย่างยิ่งที่เธอจะต้องตบตากษัตริย์อิมราน ชารีฟให้ได้ว่าเธอคือเจ้าหญิงชาร์ล็อตแห่งดูวองต์ตัวจริง

แคสดึงผ้าคลุมผมลงมาปิดปากปิดจมูก ขณะหายใจเข้าลึก ๆ พร้อมกับกำจัดความคิดเกี่ยวกับบรรดาผู้พิชิตและกษัตริย์ทั้งหลายแหล่ทิ้งไป จากนั้นก็หันมาพิจารณาท่าเรือที่ใกล้เข้ามาทุกขณะจนสามารถจะแลเห็นต้นปาล์มสีเขียวครึ้มตัดกับกำแพงสีขาวโพลนของตัวเมืองชั้นใน

ในวูบนั้น ความอยากรู้อยากเห็นก็หลบฉากไปอยู่ข้างหลังเมื่อความหวั่นใจเข้ามาแทนที่ นครแห่งนี้หรือที่เธอจะต้องมาพักอยู่นานถึงสองอาทิตย์? องค์สุลต่านล่ะ ประทับอยู่ที่นี่ด้วยรึเปล่า? หรือว่าวังของเขาอยู่ห่างไกลออกไป...ในแผ่นดินใหญ่? หรือว่าไกลสุดกู่อย่างในทะเลทรายซาฮารา?